

[Indenrigsministeren.]

skatning, er, at man endelig samler sig til at gennemføre den Socialreform, som den højtærede Socialminister har forelagt.

I øvrigt skal jeg endnu kun udtale min Glæde over den Betydning, det her forelagte Forslag vil faa, ikke blot for de enkelte Borgere, men i det hele taget for Kommunerne. Det kan ikke nægtes, at man under den Krise, vi er inde i, og som vi kan vente os i den kommende Tid, maa se med den største Bekymring paa Muligheden for at opretholde Kommunernes Økonomi. Jeg lagde Mærke til, den Gang Regeringens Kriseforslag først blev bekendt sidste Sommer, at der ikke var Grænser for den Haan, som man i Venstres Presse udøste over dette Forslag, over den Tanke, at den Hjælp, der her skulde ydes, kunde anvendes til Afholdelse af offentlige Afgifter. Det er imidlertid gaaet med dette, som det er gaaet med Venstres Stilling i det hele taget til det Forslag, der her foreligger. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals og det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Hauchs Tro paa, at man vilde kunne slaa dette Forslag ned og slaa det ned meget hurtigt — det var jo Meningen —, byggede paa en fuldkommen Fejlvurdering af, hvorledes Befolkningen vilde opfatte dette. Og saaledes ogsaa med Hensyn til det særlige Forhold, jeg her berører. Jeg ser ikke nogen Steder nu i Venstres Presse, at Forslaget haanes for dets Forhold til den kommunale Økonomi. Og hvorfor? Fordi alle Kommunalnænder uden Partihensyn ønsker i dette Øjeblik Forslaget gennemført, de forstaa, at det er et vigtigt Led i Opretholdelsen af Sundhed i Kommunernes Styrelse. Vi har den Lykke her i Landet fuldt ud at have Orden i Statens Finanser; det er ikke mindre nødvendigt, overfor hvad en kommende Tid kan bringe, at ogsaa de kommunale Finanser holdes i Orden. Gennem Regeringens Forslag, der nu gennemføres, gives der et afgørende Bidrag til, at det kan ske, og derfor maa jeg, foruden af mange andre Grunde, ogsaa i særlig Grad som Indenrigsministeren hilse den Overenskomst, der nu sikrer dette Lovforslags Gennemførelse, med den største Tilfredshed.

Fraenkel: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til de to ærede Ordførere for Venstre. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Tale, forekommer det mig, fik først rigtig Sving og Glans, da han kom over til Spørgsmaalet om, hvilke Følelser der besjælede det konservative Folkeparti i An-

ledning af dette Forlig, og det maatte da være først og fremmest heri, Tilfredsstillelsen skulde ligge: at Venstre var sat udenfor en Gang. Dette tror jeg nu ikke er rigtigt. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde sagt: Jeg, Madsen-Mygdal, er sat udenfor — saa havde der været noget mere i det. Jeg siger ikke dette for at sige det ærede Medlem nogen personlig Ubehagelighed, paa ingen Maade, det har jeg jo ingen Grund til, han har, saa vidt jeg ved; aldrig nogen Sinde gjort mig noget, og jeg ønsker heller ikke at gøre ham noget personlig, men jeg siger det, fordi jeg virkelig tror, det er rigtigt, jeg mener politisk rigtigt at sige: at det ærede Medlem har ikke Spor af Evne hverken til at forhandle om eller til at diskutere en Sag, eller jeg havde nær sagt samtale om en Sag, han har blot Evne til at diktere, og saa vil han helst ikke høre mere. Derfor har jeg alle Dage, jeg vil nu ikke sige alle Dage, for jeg var anderledes indstillet, det skal jeg indrømme — det er noget af det i mit politiske Liv, jeg beklager —, i Begyndelsen overfor det ærede Medlem, men Erfaringen har altsaa lært mig, at der gaar alt for meget i Stykker ved den uhyre Ensidighed, der karakteriserer det ærede Medlem. Han kan ikke forstaa, og han gør sig ingen Umage for at forstaa andre Menneskers Synspunkter. Der er givet ham meget i Vuggegave som politisk Fører. Han tager sig jo storartet ud paa en Talerstol, og han har et herligt Organ, hvad der har meget at sige, og han har uhyre let ved at finde Ord og ved at sætte dem godt sammen, men denne sidste Gave har ikke nogen Fe, der vilde det ærede Medlem rigtig godt, givet ham, for den rummer en stor Fare. Det er godt at kunne beruse sine Tilhørere, men man kan ogsaa beruse sig selv ved at have saa let ved at finde Ord, som det ærede Medlem har, og det er det, han meget ofte gør. Saa bliver han ensidig, saa skruer han sig mere og mere ind i sit eget Synspunkt, og derunder lider hans Handledygtighed. (Formanden ringer). Jeg ser, den højtærede Formand standser mig, jeg kan maaske senere faa en kort Bemærkning.

Elmquist: Paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale det under 1ste Afsnit A. II. til det foreliggende Ændringsforslag stillede Underændringsforslag. Dette Underændringsforslag er identisk med det af mit Parti stillede Lovforslag om Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Fiskerifartøjer til Opnaelse af Akkord og Udlaan til særlig vanskelig stillede Fiskere.